

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

МИОНИЦА, СЕПТЕМБАР 2000. ГОДИНЕ
БРОЈ 1556

ЗА ВЛАСТ ПОШТЕНИХ ЉУДИ ЗА ВЛАСТ СРПСКИХ РАДИКАЛА

Изборна крађа и рад Општинске самоуправе у Мионици

На локалним изборима 1996. године, Социјалистичка партија Србије и Југословенска удежена левица у Општини Мионица, извршили су невиђену изборну крађу, и то, на двадесет изборних места. Типичан пример, овакве изборне крађе је село Клашнић, где је од 104 регистрованих бирача, наводно на изборе изашло 100 бирача, а за Социјалистичку партију Србије и Југословенску удружену левицу гласало је, чак, њих 97. Оваквом подлом и подмуклом крађом, Српској радикалној странци, одузета је победа на деветнаест изборних места.

Шта је било након локалних избора 1996. године

Након конституисања овакве лоповске власти, скоро сва средства из додељеног буџета трошена су ненаменски, истина, за изградњу инфраструктуре, али само тамо на оним местима где живе „поштени“ и „богом дани“, крађом овенчани, челници Социјалистичке партије Србије и Југословенске удружене левице. Доказ за овакву тврдњу, данас, неколико година касније, јесте и велико незадовољство самих чланова Социјалистичке партије Србије и Југословенске удружене левице, који се нису оморили о украдени изборни колач. Много је повређених и изиграних левичара.

Српском народу је доста левака, оних политички, лево оријентисаних

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

Они тврде да су средства и материјал за изградњу и развој Колубарског округа после земљотреса, коришћена само за обнову кућа виђенијих – по краји и отимачини истакнутих чланова левог политичког блока.

Данас је неко ново време. Тежак је живот у целој Србији, а народ и даље стење под харачем и јармом, који намеће леви партијски блок, и то све под паролом – сутра ће бити боље. Можда има још лаковерних, који очекују и верују тој бољој левичарској сутрашњици, али има и оних који су се отрезнили, и знају да ће сигурна и ведрa сутрашњица сванути само одласком Социјалистичке партије Србије и Југословенске удружене левице са политичке сцене. О томе колико су били преварени и изварани на претходним локалним изборима, најбоље говори прича грађана Мионице, који наводе да је у тој невиђеној изборној краји на претходним изборима највећу улогу имао Томислав Крстић.

Мештани Мионице наводе и то, како је „господин“ Крстић, од скора постао „уважени и угледни“ председник Општине Мионица, као да се углед, част и поштење купују на некој од пијаца, и то на килограме. Можда, би се српски народ још једном преварио, али тешко је бреме наопаких дешавања и још наопакијих одлука, које се стравалише на леђа народа.

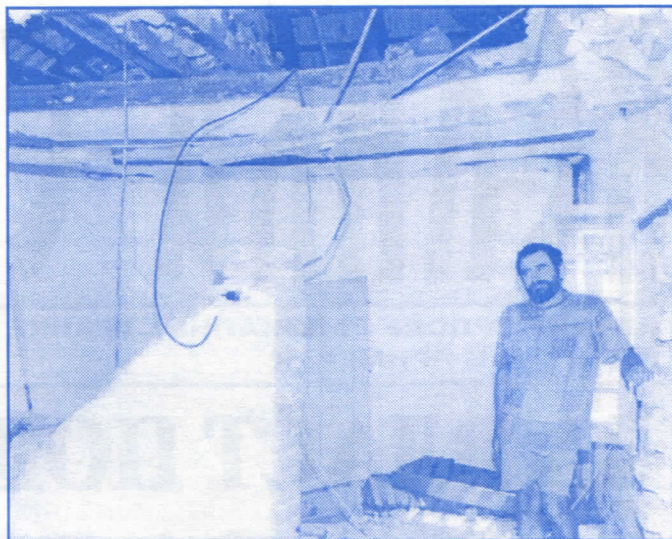
Како је почело, а како ће се завршити

У време прошлих локалних избора, Крстић се налазио на функцији председника Општинског одбора Социјалистичке партије Србије Мионица, у истој страначкој фотелији се и данас удобно гнезди. У току читавог страначког службовања, Томислав се бавио проблемима села на стари – јавности добро познати, и рекло би се испробани – брозовски начин. Дакле, Крстић се бавио сеоским проблемима, таман толико и у таквој мери, само да би задовољио и удовољио потребама својих личних поданака, или како они, који га добро знају кажу, решавао је проблеме симпатизера и чланова левог политичког блока.

Куће су грађене (наводно, због последица земљотреса): Радославу Поповићу, Животи Обрадовићу (преминуо), Милојку Поповићу, Радиши Ђурићу, Бранку Лазаревићу, Миломиру Ивановићу, Бог да му душу прости, јер је умро, обешчастивши своје име и каљајући презиме, када је продао образ за вечеру, боље рећи истину, па ма како била тешка и срамна, али је одраз правих догађања. Наиме, Миломир Ивановић је био члан Српске радикалне странке, и у једном, истина, тешком тренутку за све житеље овог краја, и Ивановић је био погођен природном непогодом – земљотресом. Не знајући како да реши свој проблем, а не же-

Препуштени сами себи,
можда локална власт сматра да то „тако треба“

Породица Николић: једна од многих чији је предмет у Општини Мионица одложен до даљњег

лећи да својој породици остави товар брига на нејаким леђима, Ивановић се покорио самовољи социјалисте Крстића, те тако као један од „трговаца“ продао образ и част а зауврат Крстић га је наградио кућом. Међу онима који су добили помоћ у обнављању, или изградњи куће је и Влада Алексић, Душан Дикић, Дуле Папић, чија је кућа била срушена две године пре земљотреса, Вера Лазаревић, Милош Јанковић, Милојко Михаиловић и још некимa.

Земљотрес као природна непогода, не бира ни место, ни време, а ни куће, односно људе, чијим животима се поиграва, тако је било и у мионичком крају. После земљотреса, панике и страха, уследило је сагледавање материјалних трошкова. Много је било оних људи, којима је земљотрес малтене, срушио куће, грађене деценијама уз многобројна одрицања, сабирања и улагања. Несрећа је дошла незвана, и сама. Трагови земљотреса у мионичком крају, још увек су голим оком видљиви, а последице нерешене.

Стамбени објекти оштећени земљотресом, можда и више него код оних које смо навели, до данас још, нису санирани, а камоли изграђени. Реч је о кућама: Срећка Димитријевића, Станиславе Марковић, Радивоја Мајковића, Милене Мајковић, Петра Станисављевића, Момчила Обрадовића, Милорада Поповића и других.

Хладне зиме, под ведрим небом

Божидар и Јела Марковић, остали су без старог породичног огњишта, око кога се окупљала цела фамилија, макар у периоду годишњих одмора, и враћала коренима и српској традицији, те тако напајала своје животне батерије новом снагом за сусретање са свакидашњим проблемима. Марковићи су у овој, данас порушеној кући, живели од 1990. године.

Двоје просветних радника, пензионера, који су своје знање и умеће деценијама преносили деци, нежно и пажљиво, родитељски, али и стручно, педагошки, данас су остали и поред стеченог, под ведрим небом. Њихове недаће и проблеми, изазвани земљотресом, постали су трајно трпно стање, око којег се нико није помучио тражећи здраво и прикладно решење. Једноставно, Марковићи су били препуштени себи, и припадним условима, сунца, кише и слично. Тегобни живот, на прагу седме деценије натерао је ове угледне и честите људе да од надлежних служби, у Општини Мионица затраже помоћ, како више не би спавали, под ведрим небом.

Божидар и Јела су у Општини Мионица наишли на неразумеване и нељубазност запослених. Људски безобразлук, али и неодговорност, понекад, не познају границе. Наопаки ред ствари, доноси још наопакије решење, нудећи др-

ске и несувисле одговоре, који одсликавају бездушност, односно равнодушност према проблемима просветних радника, који су деценијама описмењавали, можда, управо децу тих равнодушних и себи окренутих суди. Службеници Општине су теретили Марковиће да су се у напуштену и разрушену кућу уселили после земљотреса. Заиста, људска неправда, понекад нема граница. Речено је том приликом Марковићима, да се не надају новом дому. Године Марковићевих улгања у породичну кућу, однесене су током ноћи када се земља љутила и померала, а куће се рушиле као да су од картона. Обављање важних државних послова, подразумева и одговорност према проблемима народа. Међутим, изгледа да многи од оних, који се баве државним пословима немају ту одговорност, па се поставља и питање, њихове човечности, зар нису проблеми народа изазвани земљотресом приоритетни у односу на некакве маргиналне политичке промоције у којима се леви политички блок само слика и даје празна обећања?

По колубарском крају ничу куће, готово преко ноћи, а подижу их социјалисти и јуловци, онима који им се додворавају, чак и до оног дела тела, где престају леђа, на коме се седи.

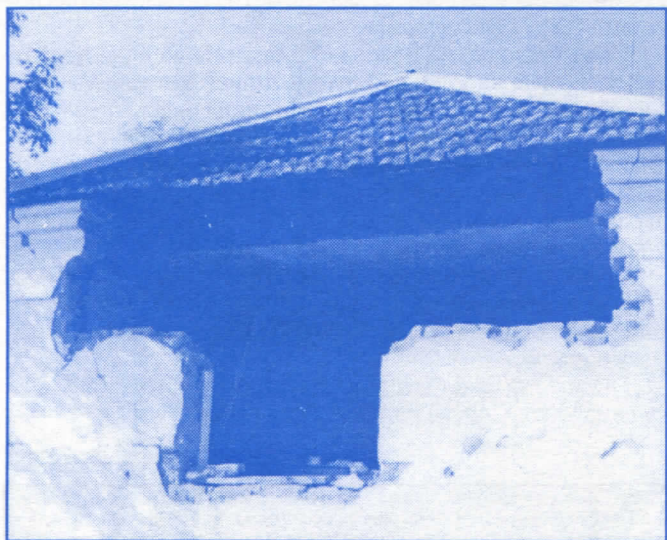
Коме и којим људима да верују ова два пензионера? Они више ни од кога нису тражили помоћ, јер њихов проблем, очигледно није важан онима, који одлучују ко ће добити нову кућу, на име старе и порушене земљотресом. Неко дује време Марковићи живе код Миљка Павловића.

Коме дукат пада у кућу

Слободанка Радовановић је удата и има двоје деце. Рођена је у Кључу. Слободанка је са породицом, мајком и оцем, који је умро 1993. године, живела у родној кући, а онда се десио земљотрес, и за тили час однео спокојност родитељског дома.

Наиме, после узаstopних тектонских поремећаја, Слободанка је са мужем и децом прешла да живи код супругових родитеља, а мајка је одлучила да остане у разрушеној породичној кући, да чека нови дом, који су јој обећали људи, који обављају важне и одговорне државне послове. Чланови разних, многобројних комисија су обилазили разрушени објекат. Донето је решење Скупштине општине Мионице, да се у одређеном року сруши стара кућа и да се породици Радовановић брзо додели нов кров над главом.

Радост ове породице није дуго трајала, јер је годину дана прошло, а нову информацију о изградњи куће Радовановићи нису добијали. Изгледало је као да су сви заборавили на оне којима је помоћ била неопходна. Нема знакова добре воље да се човек нађе човеку у несрећи и као да се нека тешка клетва наднела над српско народно биће.

Локална власт Мионице обезбедила је грађанима широк поглед у будућност

Куће за 21. век: шта је тужније, рушевине старих кућа или будућност у оваквим новим

Следеће године, старица је отишла у Општину и подсетила надлежне да је претходне године добила решење за рушење куће и зидање нове. Од запослених је добила одговор, како више није у „приоритету” и још су је посаветовали, да је најбоље да оде у подстанаре.

Мајка Слободанке Радовановић је ипак, изабрала рушевину, зато што јој материјално стање није пружало могућност да оде у подстанаре, и куда би старица сама, из породичне куће: можда код неких стнодаваца с новим првилима кућног реда. Па, зар под старе дане да се шета подстанарским стазама, а то није радила ни пре тридесет година док је кућу с муком зидала.

Нема наде, него „шетај” у номаде

Живота Николић из Маљевића, већ две године не одлази у Општину Мионица. Нашао је, истина неприкладни, смештај у свом дворишту. Живи и спава, већ два лета са сином, у радничком контејнеру. У кућу, која је још 1998. године предвиђена за рушење, Николић улази само кад мора.

Инжењер агрономије у пензији надао се прве године, после земљотреса, да ће врло брзо изградити нови дом. Тог лета код њега је долазила жена из Дирекције за изградњу и развој Колубарског округа, цртала је план за Николићеву нову кућу.

После извесног времена, Живота је уплатио извесну суму новца, на одређени жиро рачун и добио је урбанистичко решење. Како се после тога, месецима ништа није дешавало, по питању градње куће, Живота је посетио Општину Мионица. Тек тамо је Николића чекало непријатно изненађење, службеници су му рекли како је његов предмет одложен, зато што кућу не могу да граде на плодном пољопривредном земљишту. Да иронија буде већа, то плодно земљиште је увек било Николићево власништво, на коме је он имао свој дом, и то, раније никоме није сметало.

Животи је једино преостало да размишља, да учени људи, у међувремену, нису променили закон по коме, на плодном земљишту убудуће не могу да се граде породичне куће.

Већина људи у Мионици, већ годинама живи попут породице Марковић, Радовановић, и Николић.

Муку муче, и на правди Бога су постали бескућници. Поред оваквих животних недаћа, којих има у сваком колубарском селу, проблеми са здравом пијаћом водом и струјом постали су периферна ствар.

Комунални и инфраструктурни проблеми Колубарског округа

Многа села у Општини Мионици немају решено питање кишне канализације, водовода, нити пута. Људи овог краја, усред лета иду на посао или у дом здравља у зимским ципелама.

Неко ће поставити питање: Шта је урадила локална власт за последње четири године у Општини Мионица. Локална власт Мионице је без стида и срама, али и страха да ће бити откривена у својим свакојаким криминалним раднама пустошила Мионицу.

Све што је локална власт Мионице могла да похара и стрпа себи у цепове, није се либила да то уради. Како је протекло време показало, много тога су могли а и хтели.

Истина, у центру Мионице било је ситних поправки улица, и изграђена је основна школа у Команици.

Ових дана, образовна установа „Драгојло Дудић” почела је са радом, сада пред изборе, социјалисти и јуловци су као нешто забринути проблемом путева, па су одлучили да ураде оно најосновније, што у ствари не трпи даље одлагање, а захтева минимална новчана улагања. Тако поправише поправили и део улице Војводе Мишића, коју су свечано, а наравно под паролем: „радно и одговорно” пустили у саобраћај. Радови који су у мионичкој општини били малобројни, и могу се пребројати на прсте једне руке, мионичка власт је површила пред изборе, тек толико да их не могу прозивати, како баш, словом и речима, НИШТА, у току четворогодишњег вршења власти у Општини Мионица нису урадили.

Мислили су грађани да и бетонски носачи, који већ две године леже на путу поред главне аутобуске станице, чекају изборе. Међутим, овакве дилеме мештана, разрешило је руководство Општине Мионица. Наиме, неко од надлежних из Општине, послао је абер, онако необавезно, успут, да ће искривљени и трули дрвени носачи бити замењени новим, само ако житељи Мионице опет буду гласали за постојећу левичарску власт. Као да српском народу није доста левака, макар оних политички, левооријентисаних.

Да ли локални властодршци пролазе овим путем, да ли их је срамота?

Власт, односно, оваква власт каква је у Мионици, свесна је свог нерада, па прибегава уцени. Уцењује јер није сигурна у послушност и слепу покорност српског народног бића, коме је доста левичарског харача и зулума. Локални властодршци из левог политичког блока, већ дуже време знају да не могу рачунати на верност својих грађана, зато безусловно и дрско уцењују: „Ви нама глас, а ми вама струју”.

Грађани се оваквих социјалистичких поскочица и порука нису уплашили, а ни поколебали у тежњи да неодговорну власт промене, јер у протекле четири године левичари Мионице, у својој Општини ништа нису урадили у корист народа, већ само и искључиво за своје личне потребе.

Чули су људи да се новац из фонда сливао у приватне цепове. Знају мештани да су протекле године биле добре и бериђетне само за појединце, а да су протекла лета, за већину становника била лета страдања и ужаса.

Зато и није чудо, што се у последње време међу грађанима појавило много неверника који сигурно 24. септембра неће испунити очекивања власти у Мионици.

Мионица је за власт српских радикала – добрих домаћина

Мештанима је доста левичарских условљавања и лажних предизборних активности у Мионици.

Градња основне школе у Команици, односно установе с четири разреда матичне школе „Драгојло Дудић”, почела је пре годину дана, њено отварање одлагало се до 28. августа 2000. године. То отварање је послужило за предизборну кампању социјалиста, уз гала ручак и посету свих членика Социјалистичке партије Србије из овог краја.

Пут кроз центар села је био у лошем стању. Пред отварање школе доведена је ризла, којом су радници санирали, односно, затрпали многобројне рупе на путу, како би гости могли да приђу до школе у белим и црним мерцедесима. Већ после прве кише, ризла се разнела по улици, а рупе су опет биле у „центру пажње”.

Због свега тога, грађани Мионице више не крију своје незадовољство. Своје разочарање народ испољава ових дана, приступањем у редове Српске радикалне странке, што аргументује и сто приступница само у периоду од 1–5. септембра 2000. године.

Слушајући жеље народа, Српска радикална странка ће одмах по освајању власти у Општини Мионица, извршити проверу и контролу поделе средстава и грађевинског материјала за обнову кућа после разорног земљотреса. Све криминалне радње биће одмах санкционисане затварањем криминалаца у затворе. Одмах ће бити смењени сви неспособни и склони корупцији.

Нова радикалска власт неће бити надређена народу, већ у служби народа, као што је то већ четири године у Општини Земун. У Општини Мионица српски радикали ће да раде на поправци дотрајалих и изградњи нових путева. На местима где то животни услови захтевају, изградити би водовод и канализацију, реновирали би школске зграде. Радили би по угледу на Земун. Била би то власт у корист народа.

Српски радикали су се на примеру Земуна доказали као вредни и одговорни домаћини, време је да и Мионица добије власт поштених и одговорних људи, који раде у интересу народа.

Гласајте за власт мудрих, способних и одговорних, а то су кандидати Српске радикалне странке!

Гордана Селан

• Оснивач и издавач: др Војислав Шешељ • Издање приредио: Општински одбор Српске радикалне странке Мионица • Главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић • Заменик главног и одговорног уредника: Душан Весић • Помоћник главног и одговорног уредника: Јасна Олујић Радовановић • Техничко уређење и компјутерски прелом: Саша Радовановић, Бранка Бобић • Лектор: Зорица Илић • Редакција: Момир Марковић, Наташа Јовановић, Јадранка Шешељ, Јана Живаљевић, Александар Вучић, Драгољуб Стаменковић, Весна Арсић, Коста Димитријевић, Вељко Дукић, Весна Марић. • Секретар редакције: Љилана Михајловић. • Штампана: „Графитура” Булевар уметности 2/а Н. Београд